

'Els déus de fang', de Jordi Julià

Ja no queden déus de debò

En els 30 poemes del llibre s'intueix la càrrega assagística de la poesia de l'autor

Sant Celoni

Anna Ballbona

El suggestiu títol d'*Els déus de fang* ja encamina el lector cap al que trobarà en els més de 30 poemes que formen aquesta obra del poeta de Sant Celoni Jordi Julià. El desencant i la insatisfacció, la nostàlgia per un passat molt més fonamentat i sòlid (per fer servir l'adjectiu *antipostmodern* per excel·lència), el desencant amb la societat actual, l'amor i la buidor, la caiguda dels ídols i amb ella la constatació que els "déus" d'ara ja només són déus de fang són alguns dels temes que apareixen de manera recurrent en aquest volum, tractats, això sí, amb constants salts del "jo poètic" i de les seves relacions amb l'entorn.

Ara l'autor assumeix una veu en una primera persona que s'emociona o es lamenta (sempre efímerament, com marquen els preceptes de l'època postmoderna), ara es refereix a un col·lectiu (com en la descripció d'*Els dissabtes dels homes*), ara a una dona que coneix de prop i que ha après a "fer l'amor amb aquell home amb qui ara veus a viure" o a un veí que incessantment repeteix l'hora, que és la una. Aquests salts continus de perspectiva estan molt en sintonia amb aquest retrat d'unes sensacions de la societat actual, un retrat a base de *collage* i amb poemes molt diferents entre si.

En aquests poemes s'intueix la gran càrrega assa-

Amb aquesta obra Julià va guanyar el Premi de Poesia Vicent Andrés Estellés 2006

gística de la poesia de Julià. Per exemple, el seu llibre d'assaig *Modernitat del món fungible* passa revista a la poesia catalana contemporània a través dels efectes de la postmodernitat i en el mateix moment que l'escriu a crear el seu altre llibre de poemes més recent (*Principi de plaer*), reconegut per Julià com la seva obra "més postmoderna".

Al mateix temps, l'estructura d'*Els déus de fang* i els artefactes que aixeca Julià es noten molt pensats i acurats. Comença amb el poema 'Cap de Bacus' (utilitzant la imatge del cap d'aquest déu trobat a Granollers, el fa adreçar-se

al visitant: "mires d'imaginar aquest cos diví (...) mentre et perds per les fosques galeries i et barreges amb falses deïtats de pols que són no-res"); i l'inici i final de cada part estan encapçalats per cites de poemes que juguen constantment amb la idea de la fragilitat dels déus.

També són habituals les referències al món clàssic. De vegades, però, hi ha l'inconvenient que, en algun tram, un artifici massa visible genera una distància amb el lector. L'estil és molt narratiu, en ocasions trepidant, però sense perdre capacitat d'impactar amb temes i situacions d'avui

que parlen, amb cruïda, del fang de què estan fets els déus, de les coses que construeixen i, naturalment, de nosaltres mateixos.

Per a Jordi Julià, *Els déus de fang* mostra com "ens expliquem petites mentides per ser una mica més feliços".

Títol: *Els déus de fang*
Autor: Jordi Julià
Editorial: Bromera
111 pàgines
Premi de Poesia Vicent Andrés Estelles 2006

Podeu enviar comentaris o suggeriments per 'A peu de pàgina' a l'adreça annaballbona@gmail.com

Un poeta jove molt premiat

Sant Celoni

A.B.

Sens dubte, Jordi Julià (Sant Celoni, 1972) es pot considerar una veu ferma i consolidada dins el panorama poètic català. Doctor en teoria de la literatura i literatura comparada per la Universitat Autònoma de Barcelona, on fa de professor des del 1995, acumula un bon grapat de premis i una obra molt prolífica i continuada. Entre els més destacats hi ha els Jocs Florals de Barcelona, amb *Hiverns seus* (2005), el Premi Octubre-Vicent Andrés Estellés, amb *Principi de plaer* (2007) o el Premi de Poesia Vicent Andrés Estellés de l'Ajuntament de Burjassot 2006, amb què va ser guardonat i va publicar *Els déus de fang*. També ha publicat, entre d'altres, *Els grills que no he matat* (1998) -premi Màrius Torres de Lleida-Tornar els dílluns (2002) -premi Divendres Culturals de Cerdanyola; *Els derrotats* (2003) -premi Òmnium Cultural del Vallès Oriental- i *Sota la llum de Mart* (2006), premi Miquel Martí i Pol de la UAB. Té dues antologies publicades, una en castellà i l'altra en català, i diversos llibres d'assaig. Alguns dels poemes que formen *Els déus de fang* havien estat premiats, anteriorment, dins d'altres reculls el 2001 i 2002. Des d'aleshores han patit modificacions i incorporacions, fins arribar a arrodonir aquest volum actual.

A peu de pàgina

Una delícia d'ironia

El volum 'El món des de la Vall del Tenes' recull articles de Jaume Farriol

Llità d'Amunt

A.B.

La seva agudesa, la delicada ironia i la finor i el bon gust literaris converteixen els articles de Jaume Farriol (1932-2003) en una autèntica delícia, encara que hagin estat escrits fa més de 25 anys. Resisteixen inermes el pas del temps: en llegir-los ara, conserven tota la frescor, actualitat (més enllà de les referències pròpies del context del moment),

vigència i intuïció. El volum *El món des de la Vall del Tenes* recull articles de l'escriptor de Llità d'Amunt publicats majoritàriament a la revista *Ronçana*, però també al *Correo Catalán*, des de principis dels setanta i fins a començaments dels noranta, i ens ofereix la possibilitat de delectar-nos amb petites joies. També havia sigut col·laborador d'EL 9 NOU. És el cas de 'La vedella al clenbuterol', on simula una carta de l'Associació de Gremis

de Minoristes Majoritaris, que vaticina que, de la mateixa manera que als restaurants es troba "l'entrecot de Girona amb crema d'arxoves", anys a venir es trobarà "la vedella de Santa Eulàlia al clenbuterol".

Al llarg d'aquests articles repassa les palpitations de la societat, el país, el poble, des de la Vall del Tenes però amb una visió amplíssima. I això sí, en els articles sempre s'entrelluca la seva estima i identificació amb aquest espai

geogràfic, i la necessitat de reivindicar uns valors i unes maneres de fer. Temes com el "poder comarcal", un divertit "dimarts i tretze", la "primavera light", els "bolets i els boletaires", l'home del temps, "les revolucions de maig" o "visions poètiques" i apunts sobre personatges vallesans i de la Vall del Tenes (Joan Cabot, Pep Margenat, Carles Sindreu...) circulen pels articles de Farriol.

També és boníssima la des-

cripció que fa de l'experiència de la Volta en Carro pels Països Catalans, amb l'expedició que va sortir de la Vall del Tenes i l'incident que van patir amb els representants ultravalencianistes. "No ens foragitava el poble de Traiguera, sinó uns enviats de les forces ocupants. Era l'imperialisme centralista que ens acusava de centralisme català: un imperialisme cert, constatable, contra un imperialisme utòpic", relata. Per cert, com que els testos s'assemblen a les olles, al bloc del seu fill, Joaquim Ferriol (quimferriol.blogspot.com), es poden trobar alguns apunts, com el que juga amb els cognoms dels regidors sortits amb el nou ajuntament.